

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2024 r.,
w sprawie P. M. z oskarżenia prywatnego J. K. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art.
212 § 1 k.k. i z art. 216 § 1 k.k.
zażalenia pełnomocnika oskarżycielki prywatnej J. K.
na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu
Okręgowego w Opolu
z dnia 30 listopada 2023 r., VII WKK 20/23,
w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Opolu postanowieniem z 3 sierpnia 2023 roku, sygn. akt II K 626/23, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie karne z prywatnego aktu oskarżenia przeciwko P. M. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. i z art. 216 § 1 k.k. wobec stwierdzenia, iż zachodzi brak znamion czynu zabronionego. Postanowienie powyższe w całości zaskarżyli oskarżycielka prywatna J. K. oraz jej pełnomocnik.

Postanowieniem z dnia 26 września 2023 r., sygn. akt VII Kz 419/23, Sąd Okręgowy w Opolu utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej zaskarżył to postanowienie kasacją.

Zarządzeniem z dnia 30 listopada 2023 r., VII WKK 20/23, Przewodniczący VII Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w Opolu odmówił

przyjęcia kasacji. Swoją decyzję uzasadnił jej niedopuszczalności wynikającą z treści art. 519 k.p.k.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone w całości zażaleniem przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej, który zarzucił mu naruszenie art. 519 k.p.k. poprzez niezasadne przyjęcie, że wskazana regulacja nie ma zastosowania do wniesionej w niniejszej sprawie kasacji. W związku z tym zarzutem wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego zarządzenia i przekazanie „kasacji do rozpoznania Sądowi Najwyższemu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Tym samym nie może być substratem zaskarżenia kasacją na podstawie art. 519 k.p.k. jakiekolwiek postanowienie sądu o umorzeniu postępowania, a jedynie takie postanowienie, którym jednocześnie orzeczono środek zabezpieczający określony w art. 93a k.k. Wykładając ten przepis komentarzy podkreślają wręcz, że stronom nie służy kasacja od innych postanowień o umorzeniu postępowania niż postanowienie o jego umorzeniu i zastosowaniu środka zabezpieczającego z art. 93a k.k. (tak D. Świecki, Uwagi do art. 519 k.p.k., w: D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, teza 7). Zwrócić należy uwagę, że wprawdzie w art. 523 § 3 k.p.k. mowa jest o możliwości wniesienia kasacji na niekorzyść oskarżonego w razie jego uniewinnienia lub umorzenia postępowania, ale dotyczy to tylko wyroku umarzającego postępowanie.

W związku z tym jedyną możliwością zaskarżenia kasacją wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia jest zwrócenie się do podmiotów określonych w art. 521 k.p.k. o skorzystanie przez nich z uprawnienia do wniesienia kasacji od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone zarządzenie w mocy.

[PGW]

[a]